

Súd: Okresný súd Trnava
Spisová značka: 39C/31/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2117222051
Dátum vydania rozhodnutia: 18. 09. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ivana Hauerlandová, PhD.
ECLI: ECLI:SK:OSTT:2019:2117222051.6

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Trnava sudkyňou JUDr. Ivanou Hauerlandovou, PhD. v spore žalobkyne: S. I., E.. XX.XX.XXXX, I. Z. XX, E., zastúpená: JUDr. Eva Matejová, advokátka, Hollého 12, Nitra, proti žalovanému: A. D., E.. XX.XX.XXXX, I. X. X, XXX XX G., o zaplatenie 15.749,- € s príslušenstvom, taktó

rozhodol:

I. Žalovaný je p o v i n n ý zaplatiť žalobkyni sumu vo výške 15.749,- €, úrok vo výške 8% ročne zo sumy 14.261,18 € od 21.01.2014 do zaplatenia, úrok z omeškania vo výške 5,25% ročne zo sumy 14.261,18 € od 19.08.2015 do zaplatenia, a do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

II. Žalovaný je p o v i n n ý nahradiť žalobkyni trovy konania v rozsahu 100%, o výške náhrady súd rozhodne samostatným uznesením.

odôvodnenie:

1. Žalobkyňa sa žalobou zo dňa 15.11.2017 domáhala, aby súd uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyni istinu vo výške 15.749,- € (pozostávajúcu zo sumy zvyšku dlhu vo výške 14.261,18 €, úroku 8% ročne vo výške 306,41 € a úroku z omeškania 5,25% ročne vo výške 1181,41 €), úrok 8% p.a. zo sumy 14.261,18 € od 21.01.2014 do zaplatenia, úrok z omeškania vo výške 5,25% p.a. zo sumy 14.261,18 € od 19.08.2015 do zaplatenia a žiadala, aby jej bola priznaná náhrada trov konania.

2. Zo žaloby vyplýva, že žalobkyňa žila v spoločnej domácnosti so žalovaným, pričom približne v máji 2013 mali záujem o kúpu bytu prostredníctvom Štátneho fondu rozvoja bývania. Vzhľadom na túto skutočnosť bolo potrebné vyplatiť 20% z hodnoty bytu z vlastných finančných prostriedkov a zároveň bolo potrebné, aby príspevok zo Štátneho fondu rozvoja bývania bral len ten zo strán sporu, ktorý bol v tom čase v trvalom pracovnom pomere a tým bol žalovaný. Z toho dôvodu sa strany sporu dohodli, že na účet žalovaného požičia žalobkyňa vlastné finančné prostriedky, z ktorých časť si požičala vo výške 15.000,- € od matky a ďalšiu časť vo výške 10.000,- € získala pôžičkou z Tatra banka, a.s. Suma vo výške 10.000,- € bola z účtu žalobkyne na účet žalovaného poslaná dňa 01.07.2013 a suma vo výške 15.000,- € bola na účet žalovaného poslaná priamo z účtu matky žalobkyne. Následne však žalobkyňa zistila, že predmetné finančné prostriedky neboli použité na kúpu nehnuteľnosti, tak ako bolo medzi účastníkmi dohodnuté, a preto žiadala, aby jej požičaná suma vo výške 25.000,- € bola vrátená žalovaným. Keďže žalovaný so žalobkyňou nespolupracoval a predmetné finančné prostriedky jej vracal len v malých splátkach, uzavrela žalobkyňa so žalovaným Dohodu o uznaní dlhu medzi dlžníkom a veriteľom zo dňa 21.01.2014, v zmysle ktorej žalovaný uznal svoj dlh voči žalobkyni vo výške 18.800,- €, pričom bolo dohodnuté, že finančné prostriedky vo výške 18.800,- € vráti žalobkyni spolu s 8% úrokom v lehote do 28.02.2014. Finančné prostriedky neboli následne žalobkyni zo strany žalobcu uhradené v stanovenom termíne do 28.02.2014, došlo len k čiastočným úhradám zo strany žalovaného. Preto žalobkyňa podala na žalovaného trestné oznámenie dňa 13.01.2016. V priebehu konania nedošlo k sporu o samotnom požičaní peňažnej sumy. Žalobkyňa a žalovaný, proti ktorému

bolo trestné konanie vedené, obaja zhodne potvrdili, že finančné prostriedky boli požičané. Vo svojej výpovedi žalovaný uvádza, že mu žalobkyňou boli požičané v máji 2015 peňažné prostriedky v sume 25.000,- €. Žalovaný potvrdil, že finančné prostriedky postupne vracal, pričom v čase svojej výpovede na polícii dňa 01.02.2016 mal vedomosť o zostatku dlhu vo výške 17.275,- €. Zároveň žalovaný potvrdil, že spolu so žalobkyňou spisali Dohodu o uznaní dlhu medzi dlžníkov a veriteľom s tým, že dlžná suma vtedy predstavovala 18.800,- €. Žalovaný potvrdil, že si je plne vedomý dlhu voči žalobkyni a má v úmysle tento dlh jej postupne splácať, nakoľko úver na jeho okamžité splatenie nie je schopný z banky získať. Existenciu dlhu žalovaný nepopiera, dokonca aj mailom zo dňa 08.06.2016 prostredníctvom zástupcu adresovaným zástupcovi žalobkyne potvrdil, že uznáva dlh a je ochotný ho hradiť v mesačných splátkach s tým, že navrhuje uzatvoriť dohodu o zrážkach zo mzdy. Dlh nebol zo strany žalovaného do dnešného dňa uhradený. Žalobkyni bolo zo strany žalovaného k dnešnému dňu uhradených 4.538,82 € titulom vrátenia pôžičky. Dlh teda ku dňu podania žaloby predstavuje z pôvodných 18.800,- € sumu 14.261,18 € spolu s príslušenstvom. Príslušenstvo pohľadávky predstavuje dohodnutý úrok vo výške 8% ročne zo sumy istiny od 21.01.2014 do zaplataenia. Žalovaná suma mala byť vrátená žalobkyni už ku dňu 28.02.2014, ku dňu 01.03.2014 ročný úrok z omeškania predstavuje 5,25 % z dlžnej sumy od 01.03.2014 zaplataenia. K 01.03.2014 mala žalobkyňa od žalovaného uhradenú sumu vo výške 603,20 €, preto odo dňa 01.03.2014 si nárokuje žalobkyňa úrok z omeškania vo výške 5,25% ročne zo sumy 18.196,80 € do zaplataenia, teda 1.181,41 €, ako aj úrok z omeškania vo výške 5,25% ročne zo sumy 14.261,18 € od 19.08.2015 do zaplataenia. Na preukázanie svojich tvrdení žalobkyňa označila nasledovné dôkazy: platobný príkaz zo dňa 20.05.2013, potvrdenie Tatra banky zo dňa 01.07.2013, dohoda o uznaní dlhu zo dňa 22.01.2014, zápisnica o trestnom oznámení, zápisnica o výsluchu svedka zo dňa 02.06.2016, zápisnica o výsluchu 01.02.2016, uznesenie OR PZ Trnava zo dňa 13.02.2017, email č. I. 25, email č. I. 26, email č. I. 27, prehľad splátok č. I. 28.

3. Žalovaný sa k žalobe vyjadril podaním doručeným súdu dňa 19.09.2018 tak, že žalobkyňa požadovala zaplataenie sumy na základe dohody o uznaní dlhu a je určená na sumu 18.800 €. Dohoda o uznaní dlhu kladie dôkazné bremeno na dlžníka. V tomto prípade ale sama žalobkyňa uviedla, že uvedená dohoda o uznaní dlhu, ktorý vznikol z titulu pôžičky pozostáva zo sumy 10.000 € a 15.000 €, ktorých potvrdenia o prevode rovnako priložila do spisu. Ak by súd starostlivo skúmal žalobkyňou predložené dôkazy, ktorými sa snažila podporiť svoj nárok na uznanie v celom rozsahu, zistil by, že dlh vo výške 18.800€ nikdy nemohol vzniknúť. Uvedená suma má podľa žalobkyne predstavovať uvedených 10.000 € + 15.000 €, od ktorých je odrátaná suma, ktorú podľa žalobkyne doteraz vrátil. K takémuto dlhu ale nikdy nemohlo prísť za okolností, ktoré uvádza žalobkyňa. Uvedená suma 15.000 € bola na jeho účet poukázaná priamo z účtu matky žalobkyne a teda žalobkyňa k tejto sume nikdy nezískala vlastnícke právo. Vrátenie sumy 15.000 € teda môže požadovať len matka žalobkyne a teda nie samotná žalobkyňa ako účastník konania. Do dnešného dňa a teda ani do času, kedy bola dohoda o uznaní dlhu podpísaná neexistuje ani oznámenie o postúpení pohľadávky a k takémuto postúpeniu ani nikdy de iure ani de facto nedošlo. Uvedenú dohodu o uznaní dlhu v spojení s predloženými bankovými prevodmi vyhodnotiť ako oprávnenú v celom rozsahu. Mal za nespochybniteľné preukázané, že nárok žalobkyne je neoprávnený, účelový a že v žalobe neuviedla úplné a pravdivé informácie tak, ako jej to ukladá zákon. Z príloh predložených žalovaným: zápisnica o výsluchu svedka zo dňa 12.09.2016, zápisnica o výsluchu svedka zo dňa 12.09.2016. je zrejmé najmä to, že žalobkyňu nemožno považovať za veriteľa v plnom rozsahu a že pri spomínaných peniazoch je prípadným veriteľom aj jej matka a teda žalobkyňa nemá dôvod žiadať sumu väčšiu ako 10.000 € istiny, nakoľko 15.000 € mu bolo poskytnutých z majetku matky. Taktiež z výpovede žalobkyne v trestnom konaní vyplýva, že jej už v minulosti ohľadom na spomínané peniaze vrátil viac ako 11.000 €, čo sama priznala. A následne účelovo vykonštruovala civilnú žalobu, v ktorej uviedla v rozpore so zákonom nepravdivé a neúplné informácie.

4. Ďalej tvrdil, že s poukazom na rozhodnutie Krajského súdu v Žiline 11Co/296/2017 v nadväznosti na rozhodnutie Najvyššieho súdu ČR 32Odo/376/2003, ktoré sa zaoberalo otázkou určitosti čo do dôvodu uznania dlhu v prípade viacerých záväzkov. Z tohto rozhodnutia jednoznačne vyplýva, že ak chýba určitosť dôvodu dlhu a určitosť záväzku zaplataiť určitý dlh, potom je právny úkon uznania záväzku neplatný pre neurčitosť dôvodu dlhu podľa § 558 Občianskeho zákonníka v nadväznosti na § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého právny úkon sa musí urobiť slobodne a vážne, určite a zrozumiteľne; inak je neplatný. Z uvedeného rozhodnutia vyplýva, že ak existuje viac dlhov vo väčšom časovom rozpätí, je povinnosťou v právnom úkone uznania dlhu jednoznačne určiť, ktoré jednotlivé dlhy čo do dôvodu a výšky dlžník uznáva a ktoré jednotlivé dlhy čo do dôvodu a výšky sľubuje zaplataiť.

Úkon zo dňa 21.01.2014 s nadpisom Dohoda o uznaní dlhu - uznanie záväzku v nadväznosti na § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka a v nadväznosti na § 558 Občianskeho zákonníka je neplatným právnym úkonom pre neurčitosť záväzku dlžníka, že zaplatí svoj dlh určený čo do dôvodu aj výšky, pretože dlh sa skladal z viacerých údajných dlhov a v písomnom právnom úkone zo dňa 21.1.2014 je uvedený jeden dlh vo výške 18.800,- eur, ktorý je medzi stranami základom sporu. Určitosť musí byť vyjadrená v písomnom právnom úkone, keďže § 558 Občianskeho zákonníka písomnosť vyžaduje pre svoju platnosť. Podmienka písomnosti úkonu nemôže byť dokazovaná ústnym spôsobom, resp. inými dôkazmi (ohliadkou, výsluchom žalobcu a podobne), pretože by nebola naplnená podmienka, že všetky podstatné náležitosti právneho úkonu uznania podľa § 558 Občianskeho zákonníka v nadväznosti na § 40 ods. 1 Občianskeho zákonníka sú uvedené v písomnom právnom úkone uznania dlhu a že táto podmienka je podmienkou platnosti daného úkonu. Prísľub zaplataenia dlhu dlžníkom v úkone zo dňa 21.1.2014 nespĺňa zákonnú podmienku určitosti tohto záväzku čo do dôvodu, čo do výšky a z tohto dôvodu je úkon uznania dlhu zo dňa 21.1.2014 neplatným právnym úkonom. V právnom úkone zo dňa 21.1.2014 je uvedený: „Zaväzuje vrátiť sumu 18.800 € do 28.2.2014.“ Pričom z predložených dôkazov je zrejmé, že namietaný dlh mal vzniknúť na základe dvoch samostatných zmlúv o pôžičke uzavretých v rozlišnom čase, teda . Z tohto dôvodu nejde o jednoznačný záväzok dlžníka zaplatiť dlhy - pôžičky jednoznačne určené čo do dôvodu, dátumu, výšky. Táto skutočnosť spôsobuje neplatnosť právneho úkonu uznania dlhu. c) Uznáním záväzku sa nemôže meniť pôvodný záväzok, ani založiť nový záväzok, je to zabezpečovací inštitút k pôvodnému záväzku. Tým, že právny úkon z 21.1.2014 Dohoda o uznaní dlhu, uznanie záväzku, je právnym úkonom neplatným, treba naň hľadieť ako keby nikdy neexistoval. To prenáša dôkazné bremeno existencie dlhu na stranu žalobkyne a mám za to, že vzhľadom na predložené dôkazy toto dôkazné bremeno žalobkyňa neuniesla. Dôkazné bremeno a bremeno tvrdenia v spore o vrátenie pôžičky spočíva na veriteľovi, teda na žalobkyni, ktorá mala preukázať, že došlo k uzavretiu pôžičky (jednotlivých pôžičiek), medzi kým, na akú výšku požičanej sumy, s akou dohodnutou lehotou splatnosti a s akými ostatnými obsahovými náležitosťami. Dôkazným bremenom veriteľa je aj preukázať, že predmet pôžičky (pôžičiek) odovzdal a že dlžník predmet pôžičky riadne a včas nevrátil (rozsudok Najvyššieho súdu SR zo dňa 11.12.2009, sp. n. 21Cdo/4520/2007). Žalobkyňa - veriteľ neuniesol dôkazné bremeno na preukázanie platného právneho úkonu zmluvy o pôžičke (pôžičkách) a jej (ich) nevrátenia. Z priložených dôkazov jednoznačne vyplýva, že žalobkyňa mu poskytla sumu 10 000 €, tak ako to hovorí predložená kópia bankového prevodu. Na druhú stranu sama žalobkyňa v trestnom oznámení sama tvrdí, že do augusta 2015 som žalobkyni prevodmi alebo osobne odovzdal sumu 11,388.82€. Preto ak by sme aj hovorili o pôžičke, veriteľ naopak preukázal, že predmet pôžičky bol vrátený viac ako v plnom rozsahu a to dávno pred podaním žaloby. Z podanej žaloby a ďalších dôkazov vyplýva absencia náležitosti zmluvy o pôžičke podľa paragrafu 657 obč.zákonníka - po uplynutí dohodnutej doby. V čase keď došlo k prevodu sumy 10 000€ nebola dokázaná žiadna dohoda o vrátení peňazí po uplynutí dohodnutej doby. Berúc do úvahy tvrdenia žalobkyne v trestnom oznámení, že peniaze jej mal vrátiť, keď mu schvália hypotéku treba poukázať v nadväznosti na paragraf 37 ods. 1 občianskeho zákonníka, že tu absentuje určitosť právneho úkonu a tento sa stáva neplatný. Či už by zmluva o pôžičke platná bola alebo nie, od žalobkyne mu bola poskytnutá suma 10 000 € a do augusta 2015 jej podľa jej slov vrátil 11,388,82€. Nemám preto preukázané, že by k dňu podania žaloby alebo k dnešnému dňu existoval dlh voči žalobkyni v tejto časti. Vo veci sumy 15.000 €, k takémuto plneniu zo strany žalobkyne nikdy nedošlo, čo vyplýva aj z predložených dôkazov. Suma 15.000 € bola na jeho účet prevedená priamo matkou žalobkyne z účtu matky žalobkyne. K tejto sume teda žalobkyňa nikdy nezískala vlastnícke právo a teda nemohla mu poskytnúť pôžičku peniazmi, ktoré nikdy neboli v jej vlastníctve. K tomu, že by malo prísť k akémukoľvek konkrétnemu uzavretiu zmluvy o pôžičke medzi ním a matkou žalobkyne, nič nenasvedčuje. Žaloba je v celom rozsahu nedôvodná, keďže ku dňu podania žaloby neexistuje žiadny dlh, resp. žalobkyňa nemôže dostatočne a dôveryhodne preukázať existenciu akéhokoľvek dlhu voči nej a žiadal, aby súd žalobu zamietol v celom rozsahu. V tomto konaní boli poskytnuté podľa žalobkyne dve pôžičky v rozdielnom čase. Suma 15.000,- eur dňa 20.05.2013 priamo od matky žalobkyne, nie od samotnej žalobkyne, a k druhej údajne pôžičke prišlo v júli 2013. Následne v dohode o uznaní dlhu nie je dostatočne špecifikované, ktoré dlhy boli poskytnuté a ktoré uznáva a ktoré sa zaväzuje zaplatiť. Čo sa týka sumy 10.000,-, ktorá mu bola poskytnutá, má za to, že bola v plnej výške vrátená, nakoľko sama žalobkyňa uviedla vo svojom trestnom oznámení zo dňa 13.01.2016, že jej do augusta 2015 previedol na účet alebo dal osobne do jej rúk 11.388,82 eur. Z tohto pohľadu považuje nárok v časti 10.000,- eur ako preukázateľne vrátený a nedôvodný a čo sa týka sumy 15.000,- z mája 2013, ktorá mu bola poskytnutá, tá nebola poskytnutá z dôvodu pôžičky ani od žalobkyne, keďže bola poslaná priamo z účtu matky žalobkyne na jeho účet a teda nebola nikdy majetkom žalobkyne,

ktorým by disponovala, preto v tejto časti takisto považuje žalobu ako nedôvodnú. Dohoda o uznaní dlhu je absolútne neplatná.

5. Žalovaný v konaní navrhol výsluch svedka Mareka Kúdelu, ktorý bol pri podpise, prostredníctvom neho chcel preukázať, že dohoda nebola podpísaná slobodne ani vážne ani s porozumením. S počiatku bol za vchodovými dverami, otvorenými, v momente podpisu bol v byte. Videl tú situáciu ako som podpisoval dohodu. Po rozchode bol rozrušený, plakal. Žalobkyňa povedala, že ak chce, aby sa s ním bavila, má podpísať dohodu. Keďže to bola jeho priorita, aby sa zachránil ich vzťah, podpísal dohodu, avšak bez prečítania. Čo sa týka tvrdení protistrany, že dlh uznal, výsluch v trestnom konaní prebiehal, keď sa rozprávali s vyšetrovatelkou a ona následne po rozhovoroch písala jeho výpoveď, spýtala sa ho, či to môže tak byť, odpovedal, že áno, takisto pred samotnou výpoveďou mu vyšetrovatelka oznámila, že sice nemusí vypovedať, ale ak nebude vypovedať, tak by sa to mohlo považovať za priznanie. Tohto sa zľakol, tak vypovedal. Čo sa týka ostatných vyhlásení, že požičané peniaze vráti, nevie ktoré sú namietané a ako ich formuloval, tieto vyjadrenia vníma v tom smere, že po ich rozchode, sa vyjadroval niekoľko krát, že dá žalobkyni všetko, pretože v tom čase ju miloval, ale nikdy to nemyslel v tom zmysle, že jej vráti pôžičku, tak ako to vyplýva zo žaloby. Čo sa týka predmetného emailu, ktorý bol jeho PZ posielaný PZ žalobkyne, s týmto sa nestotožňuje, email je pravý tak ako bol doložený v spise, avšak jeho PZ mal všeobecné poverenie situáciu nejako vyriešiť, aby sa vyhol trestnému stíhaniu, čo bol jeho primárny cieľ. Aj jemu oznámil, že s týmto emailom nesúhlasí.

6. Súd vykonal dokazovanie oboznámením sa s listinami predloženými stranami sporu, výsluchom svedka a zistil nasledovný skutkový stav:

7. V konaní nebolo sporné, že žalovanému bola poukázaná suma 15 000,- € z účtu matky žalobkyne U. I. (č.l. 13) a suma 10 000,- € žalobkyňou (č.l. 14).

8. Z Dohody o uznaní dlhu (č.l. 15) medzi dlžníkom a veriteľom, uznanie záväzku medzi žalovaným ako dlžníkom a žalobkyňou ako veriteľom vyplýva, že títo dňa 21.01.2014 uzatvorili dohodu o uznaní dlhu, z ktorej vyplýva, že dlžník uznáva svoj dlh, čo do dôvodu a výšky, a to vo výške 18.800,- EUR spolu s úrokom 8% ročne zo sumy 18.800,- EUR odo dňa 21.01.2014 do jeho zaplatenia. Dlh vznikol z titulu pôžičky dlžníka od veriteľa za účelom uzavretia kúpnej zmluvy na 2 - izbový byt na I. podlaží, ktorý je zapísaný na LV č. XXXX a to v dome súpisné číslo XXXX na parcele číslo XXXX/X, katastrálne územie G., vedeného Správou katastra G.. Uvedená kúpna zmluva mala byť uzavretá do 31.12. 2013. Z dôvodu, že predmetná zmluva nebola uzavretá v stanovenom termíne, je dlžník povinný sumu vo výške 18.800,- EUR vrátiť k rukám veriteľa a to v lehote do 28.02. 2014 na účet veriteľa vedeného v Tatra Banka, a.s., číslo účtu XXXXXXXXXXX/XXXX najneskôr v lehote do 28.02. 2014. Zmluvné strany prehlasujú, že si dohodu prečítali, jej obsahu porozumeli a na znak súhlasu, že vyjadruje ich slobodnú, vážnu a zrozumiteľnú vôľu ju vlastnoručne podpísali.

9. Žalobkyňa v trestnom konaní dňa 13.01.2016 (č.l. 16) a zo dňa 12.09.2016 (č.l. 50) uviedla, že na kúpu bytu si zobrala pôžičku vo výške 13 000,- € a z tejto sumy previedla 10 000,- € na účet žalovaného. Od matky si požičala sumu 15 000,- €, ktorú previedla na účet žalovaného z účtu matky. Sumu 2 000,- eur dala žalobkyňa žalovanému do rúk. Spolu mu dala 27 000,- € určenú na kúpu bytu. Za tieto peniaze si mali kúpiť byt, a ak žalovanému schvália hypotéku, tak tieto peniaze vráti. Keď žiadosť bola zamietnutá, žiadala peniaze naspäť. Našla výpis z účtu, z ktorého vypláva, že peniaze prestávkoval. Odo dňa 21.01.2014, odkedy podpísali dohodu o uznaní záväzku, jej do augusta 2015 zaplatil celkom 11 388,82 € do rúk alebo na účet, (do decembra 2013 vrátil žalobkyni sumu 6 850,- eur, ktorú následne vrátila svojej matke) Celkovo jej dlží 18 800,- €, resp. 17 222,39 €, pretože jej dlh postupne spláca. Právnička jej vypracovala zmluvu o uznaní dlhu, ktorú jej žalovaný aj s úrokom podpísal, aj keď vedel, že už v tom čase tieto peniaze nemá. So žalovaným sa rozišla, keď jej podpísal uznanie dlhu. Vznikla jej škoda 17 222,39 €. Zo zápisnice zo dňa 12.09.2019 (č.l. 54) vyplýva, že obhajcom obv. žalovaného bol JUDr. Perúžek a právnym zástupcom poškodenej JUDr. Grujbár.

10. Žalovaný v trestnom konaní dňa 01.02.2016 (č.l. 59) a dňa 01.06.2016 (č.l. 20) uviedol, že niekedy v máji roku 2013 mu žalobkyňa požičala sumu 25 000,- € na kúpu bytu v G.. Z týchto peňazí čerpal pre vlastnú potrebu, časť minul na hazardné hry, nakoľko chcel zvýšiť objem peňazí, aby nemuseli brať takú vysokú hypotéku, čo sa mu nepodarilo a tieto prehral. Keď sa to dozvedela žalobkyňa, rozišla sa s ním a po rozchode prišla za ním a dala mu podpísať dohodu o uznaní dlhu, určite to podpísal on

vlastnoručne a bez nátlaku z vlastnej vôle. Dňa 16.02.2014 sa dohodli, že jej mesačne bude splácať 300,- €. Od novembra 2015 do januára 2016 jej 300,- € neposlal z dôvodu, že nemal z čoho. Úver mu nedajú, má zápis v bankovom registri.

11. Matka žalobkyne v trestnom konaní dňa 02.06.2016 (č.l. 18) a dňa 12.09.2016 (č.l. 63) uviedla, že mala k dispozícii sumu 15 000,- €, ktorú previedla na účet žalovaného. Prostriedky si od dcéry pýtala späť, vrátilo sa jej 6 850,- €, ktoré jej poslal na účet buď žalovaný alebo žalobkyňa. So žalobkyňou sa dohodla, nech žalovaný vráti všetky peniaze žalobkyňi, ako poškodená bude v celom rozsahu vystupovať žalobkyňa. Pri prevode v banke s ňou bola žalobkyňa, so žalobkyňou o vymáhaní všetkých prostriedkov majú ústnu dohodu.

12. Vyšetrovateľ PZ uznesením ČVS: ORP-122/2-VYS-TT-2016 zo dňa 13.02.2017 (č.l. 22) zastavil trestné stíhanie žalovaného vo veci prečinu podvodu aj z dôvodu „ultima ratio“ trestného práva, podľa ktorého majú inštitúty trestného práva slúžiť len ako hraničný prostriedok a nemajú nahrádzať individuálnu aktivitu jednotlivca k ochrane jeho súkromných práv a záujmov.

13. Z e-mailu JUDr. Peružeka adresovaného JUDr. Grujbárovi dňa 08.06.2016 (č.l. 25) vyplýva, že klient - žalovaný uznáva čo do výšky predmetný dlh a ponúka možnosť splatenia pohľadávky v splátkach. Cieľom tohto podania je minimalizovať možnosť trestného stíhania, čo znemožní splatenie predmetnej pohľadávky.

14. Z e-mailu JUDr. Peružeka (č.l. 26) vyplýva, že žalovaný má možnosť jednorazovo zaplatiť sumu 6 000,- eur a sumu 400,- € v splátkach. Požiadal o ukončenie trestného konania, ide o vzťah v rovine občianskoprávnej, nie trestnoprávnej.

15. Svedok A. D., brat žalovaného na pojednávaní uviedol, že od rozchodu žalobkyňu nevidel. Bol na tom stretnutí, na ktoré ho žalobkyňa zavolała, nevedel kedy presne ho žalobkyňa zavolała, bolo to 3-4 týždne po rozchode. Pretože nevedela ako žalovaný zareaguje. Dala mu podpísať nejaký papier, on sa rozplakal, padol na kolená, bez rozmýšľania ho podpísal, nerozmýšľal ani si ho neprečítal. Potom žalovaný presviedčal žalobkyňu o tom, aby sa k nemu vrátila, keď videl, že brat nie je agresívny, nechal ich samých. Bol priamo pri podpise, priamo v byte. Bolo to niečo o peniazoch, nechcel sa do toho starať. Pri podpise žalobkyňa nebola agresívna, ale bola taká rázna, že nech mu to podpíše. Podpisoval to iba žalovaný.

16. Súd nevykonal dokazovanie výsluchom matky žalobkyne z dôvodu nadbytočnosti a nehospodárnosti, matka žalobkyne v trestnom konaní uviedla, že išlo o pôžičku, medzi ňou a žalobkyňou nedošlo k písomným dohodám a že so žalobkyňou o vymáhaní všetkých prostriedkov majú ústnu dohodu.

17. Podľa § 558 Občianskeho zákonníka ak niekto uzná písomne, že zaplatí svoj dlh určený čo do dôvodu aj výšky, predpokladá sa, že dlh v čase uznania trval. Pri premičanom dlhu má také uznanie tento právny následok, len ak ten, kto dlh uznal, vedel o jeho premičaní.

18. Podľa § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka právny úkon sa musí urobiť slobodne a vážne, určite a zrozumiteľne; inak je neplatný.

19. Podľa § 657 Občianskeho zákonníka zmluvou o pôžičke prenecháva veriteľ dlžníkovi veci určené podľa druhu, najmä peniaze, a dlžník sa zaväzuje vrátiť po uplynutí dohodnutej doby veci rovnakého druhu.

20. Podľa § 658 Občianskeho zákonníka pri peňažnej pôžičke možno dohodnúť úroky.

21. Podľa § 563 Občianskeho zákonníka ak čas splnenia nie je dohodnutý, ustanovený právnym predpisom alebo určený v rozhodnutí, je dlžník povinný splniť dlh prvého dňa po tom, čo ho o plnení veriteľ požiadal.

22. Podľa § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka ak ide o omeškanie s plnením peňažného dlhu, má veriteľ právo požadovať od dlžníka popri plnení úroky z omeškania, ak nie je podľa tohto zákona povinný

platiť poplatok z omeškania; výšku úrokov z omeškania a poplatku z omeškania ustanovuje vykonávací predpis.

23. Podľa ustanovenia § 3 ods. 1 nariadenia vlády č. 87/1995 Z. z. ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka výška úrokov z omeškania je o 5 percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky 2) platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu.

24. Súd posudzoval skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, dôkazy vyhodnotil jednotlivo a v ich vzájomnej súvislosti a vec právne posúdil tak, že dospel k záveru, že žaloba je dôvodná.

25. Súd skutkový stav vyhodnotil právne tak, že žalobkyňa uzavrela so žalovaným ústnu zmluvu o pôžičke na sumu 25 000,- € do na čas do kúpy bytu (niekedy v máji roku 2013 mu žalobkyňa požičala sumu 25 000,- € na kúpu bytu v G.). Suma 10 000,- € bola žalovanému prevedená dňa 01.07.2013 a suma 15 000,- € bola žalovanému prevedená z účtu matky žalobkyne dňa 20.05.2013 na základe ústnej zmluvy o pôžičke medzi žalobkyňou a jej matkou, čo vyplýva z výsluchu matky žalobkyne dňa 12.09.2016 v trestnom konaní, že išlo o pôžičku a že so žalobkyňou majú ústnu dohodu, takže to nebolo potrebné spisovať.

26. Žalovaný v konaní spochybňoval pasívnu legitimitáciu žalobkyne na vymáhanie sumy 15 000,- eur, ako aj okamih vrátenia pôžičky.

27. Prostriedky vo výške 25 000,- € mali byť použité na kúpu kúpy 2 - izbového bytu na LV č. XXXX, kat. úz. G.. Ku kúpe bytu napokon neprišlo, žalovaný tieto prostriedky čerpal pre vlastnú potrebu, časť minul na hazardné hry. Keďže ku kúpe bytu a schváleniu hypotéky nedošlo, bol žalovaný povinný splniť dlh prvého dňa po tom, čo bol o plnenie požiadany. Keďže k vráteniu finančných prostriedkov žalovaným došlo iba čiastočne, strany sporu uzatvorili dohodu o uznaní záväzku zo dňa 21.01.2014 na sumu 18.800,- EUR, na základe čoho súd tieto námietky žalovaného neuznal. Žalobkyňa je aktívne legitimovaná na podanie žaloby aj v tejto časti s poukazom dohodu o uznaní dlhu zo dňa 21.01.2014. Prevod z účtu matky žalobkyne bolo odôvodnené tým, že by bolo zbytočné najskôr prevádzať tieto prostriedky na účet žalobkyne a neskôr na žalovaného, keď mohli byť poukázané priamo z účtu žalobkyne. Súd na základe toho vyhodnotil účet matky žalobkyne len ako platobné miesto, ktoré žalobkyňa na tento účel využila.

28. Z dohody o uznaní dlhu 21.01.2014 vyplýva, že dlžník uznáva svoj dlh, čo do dôvodu a výšky, a to vo výške 18.800,- EUR spolu s úrokom 8% ročne zo sumy 18.800,- EUR odo dňa 21.01.2014 do jeho zaplataenia. Dlh vznikol z titulu pôžičky dlžníka od veriteľa za účelom uzavretia kúpnej zmluvy na 2 - izbový byt na I. podlaží, ktorý je zapísaný na LV č. XXXX a to v dome súpisné číslo XXXX na parcele číslo XXXX/X, katastrálne územie G., vedeného Správou katastra G.. Uvedená kúpna zmluva mala byť uzavretá do 31.12. 2013. Z dôvodu, že predmetná zmluva nebola uzavretá v stanovenom termíne, je dlžník povinný sumu vo výške 18.800,- EUR vrátiť k rukám veriteľa a to v lehote do 28.02.2014 na účet veriteľa vedeného v Tatra Banka, a.s., číslo účtu XXXXXXXXXX/XXXX najneskôr v lehote do 28.02.2014. Zmluvné strany prehlasujú, že si dohodu prečítali, jej obsahu porozumeli a na znak súhlasu, že vyjadruje ich slobodnú, vážnu a zrozumiteľnú vôľu ju vlastnoručne podpísali.

29. Uznanie dlhu je zabezpečovacím inštitútom zakladajúci právnu domnienku existencie dlhu v dobe uznania.

30. Žalovaný namietal neplatnosť uznania dlhu z dôvodu neurčitosti právneho úkonu podľa § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka.

31. Na platné uznanie dlhu je potrebné, aby dlžník písomne uznal, že zaplatí dlh, ďalej je potrebné, aby priamo v písomnom uznaní bol dlh určený čo do dôvodu a rozsahu. Okrem všeobecných náležitostí predpísaných pre právne úkony (§ 34 a nasl. OZ) je na platnosť uznania dlhu potrebná: a) písomná forma, b) vyjadrenie prísľubu zaplatiť dlh a c) uvedenie dôvodu dlhu a jeho výšky.

32. Súd konštatuje, že dohoda o uznaní dlhu zo dňa 21.01.2014 tieto náležitosti spĺňa. Určitosť prejavu vôle uznať dlh musí byť čo do dôvodu (pôžička na kúpu bytu) a výšky (18 880,- €) daná obsahom listiny,

na ktorej je zaznamenaný. Obsahom vyhlásenia dlžníka v listine o uznaní dlhu je prísľub dlžníka, že dlh vyrovná (zaplatí) - „dlžník povinný sumu vo výške 18.800,- EUR vrátiť k rukám veriteľa a to v lehote do 28.02. 2014 na účet veriteľa“. Dlhy musia byť v písomnom prejave vôle dostatočne identifikované; údaje o dlhu musia byť uvedené v písomnej listine o uznaní dlhu alebo musia aspoň z nej nepochybne vyplývať.

33. Žalovaný spochybňoval určitosť tejto listiny poukazom na právne názory v rozsudku Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 33Odo/376/2003, no tieto závery nemožno na daný prípad aplikovať, keď súdy uznaniu dlhu v tomto prípade vytýkali, že listina neobsahuje náležitosti stanovené pre uznanie dlhu v § 558 občianskeho zákonníka, keď v nej nie je špecifikovaný dôvod dlhu ani nič ďalšie, z čoho by bolo možné dôvod dlhu vyložiť ani postupom podľa § 35 ods. 2 občianskeho zákonníka, písomnosť nemá obligatórne náležitosti v podobe prísľubu dlžníka (žalovaného) dlh zaplatiť. Listina bola bez dátumu označená ako prehlásenie, nie sú určite vymedzené jednotlivé pôžičky. V konaní Krajského súdu v Žiline sp. zn. 11Co/269/2017 nemohlo dôjsť k platnému uznaniu dlhu skôr, než tento dlh vznikol, jednotlivé čiastkové poskytnutia súm pôžičky v konkrétnej výške žalobca nepreukázal, skutkové okolnosti v prejednávanej veci sú značne odlišné, ako vo veciach, na ktoré poukazoval žalovaný.

34. V prejednávanej veci nešlo o rôzne pôžičky z rôznych právnych dôvodov (titulov), ale o pôžičku na kúpu bytu, hoci prijatú dvomi platbami a z rôznych platobných miest, dohoda o uznaní dlhu v danom prípade spĺňa náležitosti uvedené v § 558 Občianskeho zákonníka.

35. Uznanie práva čo do jeho výšky musí byť vyjadrené tak, aby výška bola objektívne určiteľná. Prejav vôle uznať dlh čo do dôvodu a výšky je určitý a zrozumiteľný, ak je výkladom podľa § 35 ods. 2 OZ objektívne pochopiteľný, t. j. ak nevzbudzuje pochybnosti o jeho obsahu (Ro NS SR, sp. zn. 3 Cdo 79/2005).

36. Neboli tvrdené, ani preukázané právne dôvody inej pôžičky, ako tej, ktorá bola určená na kúpu bytu, preto medzi stranami sporu nemohlo byť sporné, teda „neurčité“, o akú pôžičku sa medzi stranami sporu jedná.

37. Prejav je neurčitý len, ak sa neurčitosť nedá odstrániť ani výkladom. Ak je obsah právneho úkonu zachytený písomne, určitosť prejavu vôle je daná obsahom listiny, na ktorej je zaznamenaný. Určitosť písomného prejavu vôle je objektívnou kategóriou a taký prejav vôle by nemal vzbudzovať dôvodné pochybnosti o jeho obsahu ani u tretích osôb. Prejav vôle zachytený v dohode o uznaní dlhu nevzbudzuje pochybnosti ani u súdu, čo je podporené aj tým, že žalovaný aj v trestnom konaní dňa 01.02.2016 a dňa 01.06.2016 uviedol, že určite to podpísal on vlastnoručne a bez nátlaku z vlastnej vôle, hoci v konaní pred súdom tieto svoje tvrdenia nevierohodne spochybnil tým, že bol zľaknutý.

38. Žalovaný tiež namietal aj prejav vôle, teda že právny úkon nebol urobený slobodne a vážne a s porozumením, keď bol rozrušený a plakal. Uvedené mal potvrdiť svedok A. D., brat žalovaného ktorý potvrdil, že prišiel na žiadosť žalobkyne, pretože nevedela ako brat zareaguje. Žalovaný mal plakať a podpísať uznanie dlhu, bez prečítania.

39. Na platnosť uznania dlhu ako jednostranného právneho úkonu dlžníka adresovaného veriteľovi je potrebná písomná forma, prísľub zaplataenia dlhu a špecifikácia dlhu s uvedením jeho dôvodu a výšky, avšak samotné splnenie týchto náležitostí ešte nerobí z právneho úkonu uznávacie vyhlásenie, pokiaľ nie je podložené tiež vôľou konajúcej osoby smerujúcej ku vzniku práv či povinností vyplývajúcich z § 110 ods. 1, príp. § 558 OZ (Ro NS ČR z 22. 11. 2005, sp. zn. 33 Odo 501/2004).

40. Požiadavkou platnosti právneho úkonu je danosť (existencia) vôle. Na platnosť právneho úkonu sa podľa § 37 ods. 1 OZ vyžaduje, aby tento právny úkon bol urobený: a) slobodne, b) vážne, c) určite a d) zrozumiteľne.

41. Právny úkon musí byť urobený slobodne a vážne, určite a zrozumiteľne. Z hľadiska platnosti právneho úkonu nemá spravidla právny význam to, čo bolo motívom (pohnútkou) na urobenie právneho úkonu, teda ani prípadný motív žalovaného, „aby sa s ním žalobkyňa bavila“. Ak sa takýto predpoklad nenaplní (žalovaným želaná záchrana vzťahu), nemá to za následok neplatnosť právneho úkonu (falsa causa non nocet).

42. Požiadavkou slobodného urobena právneho úkonu sa vylučuje platnosť úkonu urobeného a) pod tlakom násillia, b) pod tlakom bezprávnej vyhrážky. Slobodu vôle konajúceho vylučuje predovšetkým násillie (tzv. fyzické donútenie, vis absoluta), ktoré spočíva v takom nátlaku na vôľu konajúceho, ktorý vylučuje, aby sa jeho vôľa akokoľvek uplatnila, a teda namiesto jeho vôle sa dosadzuje vôľa donucujúceho. Násillie musí mať takú povahu a intenzitu, aby sa uplatnenie vôle donucovaného celkom vylúčilo a aby sa nahradila vôľou donucujúceho; pritom nezáleží, či násillie vychádza od druhého účastníka alebo od inej osoby, ani na tom, či v poslednom prípade druhý účastník o ňom vie alebo nie.

43. Bezprávna vyhrážka (tzv. psychické donútenie, vis compulsiva) je bezprávne pôsobenie na vôľu človeka, ktoré v ňom vzbudzuje dôvodný strach z ujmy, ktorou sa hrozí tak, že sa jeho vôľa, prejavená v právnom úkone, vytvára pod vplyvom tohto strachu. Bezprávna vyhrážka má právny význam, ak sú splnené tieto podmienky: a) vyhrážka musí byť protiprávna (ak sa hrozí niečím, čo konajúci nie je oprávnený urobiť alebo je síce na to oprávnený, ale nie je oprávnený to robiť za tým účelom, aby prinútil iného k určitému právneho úkonu), b) medzi hrozbou a urobeným právny úkonom je príčinná súvislosť (strach vychádzajúci z hrozby priamo ovplyvňuje vôľu konajúceho), c) vyhrážka musí mať takú intenzitu, že u konajúceho vyvolala dôvodný strach.

44. Protiprávnosť (bezprávnosť) vyhrážky spočíva v tom, že sa ňou vynucuje niečo, čo sa nesmie vynucovať, pričom môže spočívať v tom, že niekto sa vyhráža niečím, čo hroziaci nie je vôbec oprávnený vykonať, alebo čo je síce oprávnený vykonať, ale nesmie tým hroziť tak, aby niekoho dohnal k určitému právny úkonu; nie je pritom potrebné, aby cieľ, ktorý je sledovaný použitím bezprávnej vyhrážky, bol sám protiprávny. Ak hrozí niekto tým, čo je oprávnený vykonať a čím je oprávnený hroziť, nejde o bezprávnu vyhrážku, ale o oprávnený nátlak (Ro NS ČR z 22. 3. 2004, sp. zn. 33 Odo 17/2002).

45. Žalobkyňa bola oprávnená (nielen) na základe toho, že žalovaný prehral peniaze na byt v stávkach ukončiť vzťah so žalovaným, „nerozprávať sa s ním“ a požadovať uzatvorenie dohody o uznaní dlhu, v danom prípade mohlo ísť nanajvýš o oprávnený nátlak (o oprávnený nátlak ide napr. aj vtedy, ak oprávnený hrozí trestným oznámením, keď mu škodca nechce nahradiť škodu, ktorú mu spôsobil trestným činom). Aj svedok potvrdil, že žalobkyňa nebola agresívna, ale rázna, na čo bola s poukazom na okolnosti oprávnená.

46. Žalobkyňa dôverujúci v urobený prejav bez ohľadu na jeho motív sa opodstatnene domnievala, že právny úkon vznikol. Ak by právo túto opodstatnenú dôveru nechránilo, vystavilo by to všetky právne vzťahy veľkej neistote, lebo by sa každý mohol kedykoľvek odvolávať na to, že jeho vôľa nebola vážna (nesmerovala k právny následkom), nikdy by nebolo isté, či právny úkon vôbec vznikol a aké má následky.

47. Pokiaľ jedna strana chce zmluvu uzavrieť a byť jej obsahom viazaná, zatiaľ čo druhá strana koná „naoko“, bez toho, aby to druhej strane muselo byť zrejmé, ide u strany konajúcej „nevážne“ len o mentálnu rezerváciu, ktorá nemôže mať vplyv na platnosť právneho úkonu.

48. Žalobkyňa sa v konaní domáha sumy nižšej než pôvodne uznanej sumy 18 800,- €, žalovaný plnil na základe dohody o uznaní dlhu od februára 2014 do augusta 2015 (rok a pol). Od novembra 2015 do januára 2016 žalobkyni 300,- € neposlal z dôvodu, že nemal z čoho.

49. Čiastočné plnenie nemusí byť vždy uznaním záväzku, musia byť poskytnuté za takých okolností, že je možné v konkrétnom prípade usudzovať na to, že jeho poskytnutím dlžník uznáva aj zvyšok záväzku (Ro NS ČR z 27. 9. 2007, sp. zn. 32 Odo 1251/2006).

50. Napokon medzi stranami nebolo sporné, že konanie o určenie neplatnosti dohody o uznaní dlhu vedenej na Okresnom súde Nitra pod sp. zn. 10C/387/2016 bolo zastavené a možno prisvedčiť žalobkyni, že ak mal žalovaný za to, že je uznanie dlhu je neplatné, mohol pokračovať v tomto spore. So žalovaným možno súhlasiť v tom smere, že uznanie právneho zástupcu žalovaného prostredníctvom e-mailu by nebolo právny významné a že bolo pravdepodobne účelové s cieľom vyhnúť sa trestnému stíhaniu, čo sa napokon aj podarilo, keď vyšetrovateľ PZ uznesením ČVS: ORP-122/2-VYS-TT-2016 zo dňa 13.02.2017 zastavil trestné stíhanie žalovaného vo veci prečinu podvodu aj z dôvodu „ultima ratio“ trestného práva.

51. Na základe vyššie uvedeného súd žalobkyni priznal sumu 15.749,- € (pozostávajúcu zo sumy zvyšku dlhu vo výške 14.261,18 € titulom uznania dlhu (§ 558 OZ), úroku 8% ročne vo výške 306,41 € z čiastočných úhrad 4 538,82 € od 03.06.2014 do 18.08.2015 (§ 658 ods. 1 OZ), a úroku z omeškania 5,25% ročne vo výške 1181,41 € z čiastočných úhrad (§ 517 ods. 2 OZ), úrok 8% p.a. z dlžnej sumy 14.261,18 € od 21.01.2014 do zaplatenia (§ 658 ods. 1 OZ), úrok z omeškania vo výške 5,25% p.a. z dlžnej sumy 14.261,18 € od 19.08.2015 do zaplatenia (§ 517 ods. 2 OZ), keď pri peňažnej pôžičke možno dohodnúť(riadne) úroky a ak ide o omeškanie s plnením peňažného dlhu, má veriteľ právo požadovať od dlžníka popri plnení úroky z omeškania.

52. O nároku na náhradu trov konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP a žalobkyni ako procesne úspešnej strane konania priznal nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu, o výške ktorých rozhodne súd po právoplatnosti tohto rozhodnutia samostatným uznesením. Zároveň súd dodáva, že neboli tvrdené a súd ani sám nezistil dôvody hodné osobitného zreteľa (§ 257 CSP), pre ktoré by žalobkyni nárok na náhradu trov konania voči žalovanému nemal priznať. Toto ustanovenie je potrebné vykladať reštriktívne a jeho uplatnenie je možné iba výnimočne, výnimočné dôvody neboli ani tvrdené, ani súdom v konaní zistené.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je možné podať odvolanie v lehote 15 dní odo dňa jeho doručenia na Okresnom súde Trnava /§ 365 ods. 1 CSP/.

V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach podania, a to ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje, podpis, spisová značka konania /§ 127 ods. 1 a 2 CSP/ uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh) /§ 363 CSP/.

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že a) neboli splnené procesné podmienky, b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci /§ 365 ods. 1 CSP/.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľný exekučný titul, môže oprávnený podať návrh na výkon exekúcie podľa osobitného zákona (zák. č. 233/1995 Z.z.).